

ส่วนที่ ๑ สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานเทศบาลตำบลริมปิง

๑. ด้านกายภาพ

ในอดีตชุมชนแห่งนี้เป็นแหล่งสำคัญในการปลูกข้าวของเจ้านครลำพูน การเข้ามาอาศัยของผู้คนเริ่มจากการทำนาเสาะแสวงหาที่ทำกินจากคนยองอพยพถูกกวาดต้อนมาสู่เมืองลำพูน นับตั้งแต่พุทธศักราช ๒๓๔๘ เป็นต้นมา ต่อมาเจ้าเมืองลำพูนสมัยนั้นขยายพื้นที่ทำนาเข้ามาตามลุ่มน้ำต่างๆ ที่ริมปิงแห่งนี้จึงกลายเป็นแหล่งผลิตข้าวที่สำคัญของเมืองลำพูนตั้งแต่ทุ่งหลวงจนมาถึงเขตที่ลุ่มน้ำต่างๆ เมื่อบ้านเมืองพัฒนาขึ้นที่นี่จึงเป็นแหล่งที่ทำกินอันอุดมสมบูรณ์ มีผู้คนหลากหลายเข้ามาสมทบ และอยู่ร่วมกันกลายเป็นชุมชนใหญ่ในเวลาต่อมา และเรียกชุมชนแห่งนี้ตามลักษณะภูมิประเทศว่าริมปิง เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ ริมปิงถูกยกฐานะขึ้นเป็นแคว้น เป็นแขวง ต่อมาได้เปลี่ยนระบบการปกครองเป็นอำเภอ จังหวัด ริมปิงจึงกลายเป็นตำบลริมปิง ซึ่งเป็นตำบลหนึ่งในเขตอำเภอเมืองลำพูน เดิมมีฐานะเป็นสุขาภิบาลริมปิงได้รับการจัดตั้งเมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๓๔ ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการจัดตั้งสุขาภิบาลริมปิง ต่อมาได้รับการเปลี่ยนแปลงฐานะจากสุขาภิบาลเป็นเทศบาลตำบล เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๒ ตามพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๒

(๑.๑) ที่ตั้งและอาณาเขต

เทศบาลตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ตั้งอยู่ห่างตัวเมืองลำพูน ๔ กิโลเมตร อยู่ห่างจากตัวจังหวัดเชียงใหม่เป็นระยะทางประมาณ ๒๓ กิโลเมตร มีถนนสายลำพูน – สันป่าตอง (ทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๑๐๑๕) เป็นถนนสายหลัก มีถนนสายริมปิง – ป่าเหี้ยว (ทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๑๐๓๐ แยกทางหลวง ๑๐๖) เป็นถนนสายรอง สามารถเดินทางไปยังที่ต่าง ๆ ได้ง่าย เช่น อำเภอป่าซาง ๑๐ กิโลเมตร อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ ๑๖ กิโลเมตร สนามบินนานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ ๒๐ กิโลเมตร อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ๑๐ กิโลเมตร อยู่ในพื้นที่ตั้งโครงการเมืองแฝดเชียงใหม่ – ลำพูน อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ ๒๕๘ เมตร มีพื้นที่ทั้งหมด ๘,๘๓๗.๕๐ ไร่ หรือ ๑๔.๑๔ ตารางกิโลเมตร ประกอบไปด้วย ๑๐ หมู่บ้าน อาศัยอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม สภาพพื้นที่โดยทั่วไป เป็นพื้นที่ใช้สำหรับการเกษตรกรรมร้อยละ ๖๐ และเป็นพื้นที่เก็บส่ง สินค้าผลิตผลทางการเกษตร เนื่องจากเป็นที่ราบลุ่มติดลำน้ำปิง ดินมีความอุดมสมบูรณ์สูง

อาณาเขตและพิกัดแผนที่แสดงขอบเขตของเทศบาลตำบลริมปิง

ทิศเหนือ	ติดต่อกับตำบลประตูป่า อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน และอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่
ทิศใต้	ติดต่อกับตำบลต้นธง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับตำบลต้นธง และตำบลเหมืองง่า อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

(๑.๒) ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่ส่วนใหญ่เทศบาลตำบลริมปิงเป็นที่ราบลุ่ม สะดวกและเหมาะสมต่อการเก็บกักน้ำใช้สำหรับการเกษตร มีแหล่งน้ำที่สำคัญไหลผ่านทางทิศตะวันตกคือ แม่น้ำปิง ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่ ถือเป็นแหล่งน้ำสำคัญ ที่หล่อเลี้ยงชุมชนในเขตเทศบาล โดยมีฝายพญาอุตกั้น ทดน้ำ กักเก็บส่งน้ำ มีลำเหมือง

ชลประทานส่งน้ำหล่อเลี้ยงพืชผลทางการเกษตร โดยมีพื้นที่การเกษตรจำนวน ๔,๖๗๖ ไร่ โดยปลูกข้าวนาปรัง จำนวน ๖๙๓ ไร่ พืชผัก จำนวน ๒๐๑ ไร่ ไม้ผล(ลำไย) จำนวน ๓,๗๘๒ ไร่ (ที่มา : ข้อมูลจากสำนักงานเกษตร อำเภอลำพูน จังหวัดลำพูน ณ เดือนมกราคม ๒๕๕๙)

(๑.๓) ลักษณะภูมิอากาศ

ส่วนลักษณะภูมิอากาศโดยทั่วไป ใกล้เคียงกับชุมชนอื่น ๆ ในจังหวัดลำพูน อยู่สูงจากระดับทะเล ประมาณ ๒๕๘ เมตร ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนเมษายน และได้รับอิทธิพล จากลม มรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ทำให้เกิดความชุ่มชื้น ประมาณเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนกันยายน ได้รับอิทธิพลจาก พายุไต้ฝุ่นจากทะเลจีนใต้ ทำให้มีฝนตกในเดือนกันยายน ถึง เดือนตุลาคม นอกจากนี้ ยังได้รับอิทธิพล จากลม มรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ จากตอนเหนือของประเทศจีนทำให้อากาศหนาวเย็นและแห้งแล้งในเดือน พฤศจิกายน ถึงเดือนกุมภาพันธ์

(๑.๔) ลักษณะของดิน

ตำบลริมปิงมีสภาพดินแบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะ ดังนี้

๑. พื้นที่ลุ่มจะมีลักษณะเป็นดินเหนียวสีเทา เนื้อดินเป็นพวกดินเดี่ยว ดินบนมีสีน้ำตาลปนเทาหรือสี น้ำตาล ดินล่างมีสีน้ำตาลปนเทาหรือสีน้ำตาลหรือสีเทาปนเขียวมะกอก มีจุดประสีน้ำตาลปน เหลืองหรือสีน้ำตาลแก่ อาจพบก้อนปูน ก้อนสารเคมีสะสมพวกเหล็กและแมงกานีสในชั้นดินล่าง การระบายน้ำไม่ค่อยดี พบตามที่ราบเรียบหรือที่ราบลุ่มระหว่างคันดินริมลำน้ำ เหมาะสมในการ ใช้ทำนา
๒. พื้นที่ดอน มีลักษณะเป็นดินร่วนพบบริเวณฝั่งริมแม่น้ำซึ่งเป็นดินที่เกิดจากการทับถมของตะกอน ลำน้ำในฤดูน้ำหลากบริเวณสองฝั่งริมแม่น้ำ มีเนื้อดินเป็นดินร่วนปนทราย ดินบนมีสีน้ำตาล ดิน ล่างมีสีน้ำตาลหรือสีเหลือง อาจพบจุดประสีเหลือง สีน้ำตาล สีแดงหรือสีเทา การระบายน้ำของดิน ดี มีความอุดมสมบูรณ์ของดินดี เป็นพื้นที่เหมาะสมต่อการปลูกพืชเศรษฐกิจทุกชนิด

(ที่มา : ข้อมูลจากสำนักงานเกษตรอำเภอลำพูน จังหวัดลำพูน)

(๑.๕) ลักษณะของแหล่งน้ำ

แหล่งน้ำในเขตเทศบาลตำบลริมปิง แม่น้ำ ๑ สาย ได้แก่ แม่น้ำปิง ลำเหมือง ๙ สาย ได้แก่ ลำเหมืองฮ่องจา ลำเหมืองขี้เลือด ลำเหมืองแสนยศ ลำเหมืองทา ลำเหมืองใหม่ ลำเหมืองแม่แก้วก้อง ลำเหมืองปู่ไธด์ ลำเหมืองกอสี่ ลำเหมืองเจ้า บ่อน้ำตื้น ๕๘๕ บ่อ สระน้ำ ๓ สระ ฝาย ๑ แห่ง

๒. ด้านการเมือง/การปกครอง

(๒.๑) เขตการปกครอง

เทศบาลตำบลริมปิง แบ่งเขตการปกครองออกเป็น ๑๐ หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ ๑ บ้านป่าแก หมู่ที่ ๒ บ้านร่องภาค หมู่ที่ ๓ บ้านฮ่องแล้ง หมู่ที่ ๔ บ้านศรีบังวัน หมู่ที่ ๕ บ้านเจดีย์ขาว หมู่ที่ ๖ บ้านสัน ริมปิง หมู่ที่ ๗ บ้านหนองผำ หมู่ที่ ๘ บ้านป่ายาง หมู่ที่ ๙ บ้านสบปะ หมู่ที่ ๑๐ บ้านกลางทุ่ง

(๒.๒) การเลือกตั้ง

เทศบาลตำบลริมปิง แบ่งเขตเลือกตั้งออกเป็น ๒ เขตเลือกตั้ง โดย เขตเลือกตั้งที่ ๑ ประกอบด้วย หมู่ ที่ ๑,๒,๓,๔,๕ และหมู่ที่ ๖ (บางส่วน) เขตเลือกตั้งที่ ๒ ประกอบด้วย หมู่ที่ ๖ (ส่วนที่เหลือ) หมู่ที่ ๗,๘,๙,๑๐

๓. ประชากร

(๓.๑) จำนวนประชากร

เทศบาลตำบลริมปิง มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น จำนวน ๖,๘๗๘, คน ประชากรชายจำนวน ๓,๒๔๕ คน ประชากรหญิง จำนวน ๓,๖๓๓ คน ๒,๗๘๖ ครั้วเรือน แยกเป็นรายหมู่บ้านได้ดังนี้

หมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวน ครั้วเรือน
	ชาย	หญิง	รวม	
หมู่ที่ ๑ บ้านทุ่งป่าแก	๒๐๕	๒๔๓	๔๔๘	๑๕๙
หมู่ที่ ๒ บ้านร่องกาศ	๑๑๑	๑๑๕	๒๒๖	๘๘
หมู่ที่ ๓ บ้านฮ่องแล้ง	๑๓๒	๑๔๗	๒๗๙	๑๑๘
หมู่ที่ ๔ บ้านศรีบังวัน	๔๒๐	๔๖๖	๘๘๖	๓๑๒
หมู่ที่ ๕ บ้านเจดีย์ขาว	๔๓๔	๕๑๐	๙๔๔	๓๔๐
หมู่ที่ ๖ บ้านสันริมปิง	๖๒๔	๖๙๐	๑,๓๑๔	๕๘๓
หมู่ที่ ๗ บ้านหนองผำ	๔๓๕	๔๕๗	๘๙๒	๓๘๓
หมู่ที่ ๘ บ้านป่ายาง	๔๒๖	๔๖๙	๘๙๕	๓๑๘
หมู่ที่ ๙ บ้านสบปะ	๒๕๑	๒๘๕	๕๓๖	๒๒๗
หมู่ที่ ๑๐ บ้านกลางทุ่ง	๑๙๑	๒๓๗	๔๒๘	๒๕๖
จำนวนประชากรในทะเบียนบ้านกลาง	๑๖	๑๔	๓๐	๒
รวม	๓,๒๔๕	๓,๖๓๓	๖,๘๗๘	๒,๗๘๖

(ที่มา : ข้อมูลจากงานทะเบียน เทศบาลตำบลริมปิง ณ เดือนกันยายน ๒๕๕๙)

(๓.๒) จำนวนประชากรแยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	จำนวนประชากร		
	ชาย	หญิง	รวม
อายุ ๐ - ๑๗ ปี	๕๐๙	๔๗๕	๙๘๔
อายุ ๑๘ - ๖๐ ปี	๒,๑๓๘	๒,๔๑๑	๔,๕๔๙
อายุ ๖๐ ปี ขึ้นไป	๕๘๔	๗๓๓	๑๓๑๗
รวม	๓,๒๓๑	๓,๖๑๙	๖,๘๕๐

(ที่มา : ข้อมูลจากงานทะเบียน เทศบาลตำบลริมปิง ณ เดือนกันยายน ๒๕๕๙)

๔. สถานภาพทางสังคม

(๔.๑) การศึกษา ตำบลริมปิงมีที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้านทุกหมู่บ้าน จำนวนหมู่บ้านละ ๑ แห่ง และมีสถานศึกษาในระบบโรงเรียนทั้งสิ้น ๔ แห่ง ตามรายละเอียดดังนี้

ระดับการศึกษา	ชื่อหน่วยงาน	สถานที่ตั้ง	สังกัดหน่วยงาน
ก่อนวัยเรียน	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลริมปิง	หมู่ที่ ๗	เทศบาลตำบลริมปิง
อนุบาล	โรงเรียนวัดศรีบังวัน โรงเรียนตำบลริมปิง โรงเรียนวัดป่ายาง	หมู่ที่ ๔ หมู่ที่ ๖ หมู่ที่ ๘	สพฐ. ลพ. เขต ๑
ประถมศึกษา	โรงเรียนวัดศรีบังวัน โรงเรียนตำบลริมปิง โรงเรียนวัดป่ายาง	หมู่ที่ ๔ หมู่ที่ ๖ หมู่ที่ ๘	สพฐ. ลพ. เขต ๑
มัธยมศึกษา	โรงเรียนตำบลริมปิง	หมู่ที่ ๖	สพฐ. ลพ. เขต ๑
การศึกษานอกระบบ	ศูนย์ กศน. ตำบลริมปิง	หมู่ที่ ๗	กศน.อำเภอเมือง ลำพูน

หน่วยงาน	จำนวนบุคลากร(คน)	จำนวนนักเรียน(คน)
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลริมปิง	ครู ๕ แม่บ้าน ๑	๖๘
โรงเรียนตำบลริมปิง	ครู ๑๕ ภารโรง ๑	๑๗๓
โรงเรียนวัดศรีบังวัน	ครู ๙ ภารโรง ๑	๙๘
โรงเรียนวัดป่ายาง	ครู ๖ ภารโรง ๑	๔๙

(๔.๒) การสาธารณสุข ตำบลริมปิงมีสถานที่บริการด้านการสาธารณสุข ครอบคลุมทั้งตำบลดังนี้

๑. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ตำบลริมปิง จำนวน ๑ แห่ง ตั้งอยู่หมู่ที่ ๓
๒. ศูนย์สาธารณสุขชุมชน จำนวน ๑๐ แห่ง
๓. อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จำนวน ๑๘๖ คน
๔. คลินิกเอกชน จำนวน ๑ แห่ง
๕. ร้านขายยา จำนวน ๔ แห่ง
๖. คลินิกรักษาสัตว์ จำนวน ๑ แห่ง

(๔.๔) การสังคมสงเคราะห์และสวัสดิการสังคม

เทศบาลตำบลริมปิงมีกองสวัสดิการสังคมดำเนินการช่วยเหลือให้การสงเคราะห์ผู้ด้อยโอกาสโดยสงเคราะห์เบี้ยยังชีพแก่ผู้สูงอายุ จำนวน ๑,๒๑๓ คน เบี้ยยังชีพผู้ป่วยเอดส์ จำนวน ๓๖ คน และเบี้ยยังชีพคนพิการ จำนวน ๒๐๘ คน อาสาสมัครดูแลผู้สูงอายุที่บ้าน (อผส.) และ (อพมก.) จำนวน ๔๑ คน โดยแยกเป็นหมู่บ้านได้ดังนี้

หมู่บ้าน	ผู้สูงอายุ(คน)			ผู้พิการ (คน)		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
หมู่ที่ ๑ บ้านป่าแก	๓๔	๕๕	๘๙	๗	๑๐	๑๗
หมู่ที่ ๒ บ้านร่องภาค	๒๔	๒๕	๔๙	๖	๕	๑๑
หมู่ที่ ๓ บ้านฮ้องแล้ง	๒๒	๓๐	๕๒	๓	๖	๙
หมู่ที่ ๔ บ้านศรีบังวัน	๖๓	๘๑	๑๔๔	๑๕	๒๒	๓๗
หมู่ที่ ๕ บ้านเจดีย์ขาว	๗๑	๗๑	๑๔๒	๑๗	๒๗	๔๔
หมู่ที่ ๖ บ้านสันริมปิง	๙๑	๑๒๙	๒๒๐	๒๙	๒๔	๕๓
หมู่ที่ ๗ บ้านหนองผำ	๗๖	๙๓	๑๖๙	๒๖	๑๓	๓๙
หมู่ที่ ๘ บ้านป่ายาง	๕๗	๗๗	๑๓๔	๒๑	๒๙	๕๐
หมู่ที่ ๙ บ้านสบปะ	๔๘	๖๙	๑๑๗	๑๖	๑๓	๒๙
หมู่ที่ ๑๐ บ้านกลางทุ่ง	๒๖	๓๗	๖๓	๔	๙	๑๓
รวมทั้งสิ้น	๕๑๒	๖๖๗	๑,๑๗๙	๑๔๔	๑๕๘	๓๐๒

(ที่มา : ข้อมูลจาก กองสวัสดิการสังคม เทศบาลตำบลริมปิง ณ เดือนกันยายน ๒๕๕๙)

(๔.๕) ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐานตำบลริมปิง

สรุปผลการจัดเก็บข้อมูลพื้นฐาน ปี ๒๕๕๙ ระดับตำบล

ตัวชี้วัด	จำนวน ที่สำรวจทั้งหมด	ไม่ผ่านเกณฑ์	
		จำนวน	ร้อยละ
หมวดที่ ๑ สุขภาพดี (คนไทยมีสุขภาพและอนามัยดี) มี ๗ ตัวชี้วัด			
๑. เด็กแรกเกิดมีน้ำหนักไม่น้อยกว่า ๒,๕๐๐ กรัม	๓๗ คน	-	-
๒. เด็กแรกเกิดถึง ๑๒ ปี ได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคครบตาม ตารางสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค	๕๖๙ คน	-	-
๓. เด็กแรกเกิดได้กินนมแม่อย่างเดียวยังน้อย ๖ เดือนแรก ติดต่อกัน	๓๐ คน	๑ คน	๓.๓๓
๔. ทุกคนในครัวเรือนกินอาหารถูกสุขลักษณะ ปลอดภัย	๑,๘๒๔ ครัวเรือน	-	-
๕. คนในครัวเรือนมีการใช้ยาเพื่อบำบัด บรรเทาอาการเจ็บป่วย เบื้องต้นอย่างเหมาะสม	๑,๘๒๔ ครัวเรือน	-	-
๖. คนอายุ ๓๕ ปีขึ้นไป ได้รับการตรวจสุขภาพประจำปีเพื่อคัด กรองความเสี่ยงฯ	๓,๕๙๓ คน	-	-
๗. คนอายุ ๖ ปีขึ้นไป ออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ ๓ วันๆละ ๓๐ นาที	๕,๔๑๔ คน	๔ คน	๐.๐๗
หมวดที่ ๒ มีบ้านอาศัย (คนไทยมีบ้านอาศัยและสภาพแวดล้อมเหมาะสม) มี ๘ ตัวชี้วัด			
๘. ครัวเรือนมีความมั่นคงในที่อยู่อาศัย และบ้านมีสภาพคงทน ถาวร	๑,๘๒๔ ครัวเรือน	๖ ครัวเรือน	๐.๓๓
๙. ครัวเรือนมีน้ำสะอาดสำหรับดื่มและบริโภคเพียงพอตลอดปี	๑,๘๒๔ ครัวเรือน	-	-
๑๐. ครัวเรือนมีน้ำใช้เพียงพอตลอดปี	๑,๘๒๔ ครัวเรือน	-	-

๑๑. คริวเรือที่มีการจัดบ้านเรือนเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด ถูกสุขลักษณะ	๑,๘๒๔ คริวเรือ	๑ คริวเรือ	๐.๐๕
๑๒. คริวเรือไม่ถูกรบกวนจากมลพิษ	๑,๘๒๔ คริวเรือ	๖ คริวเรือ	๐.๓๓
๑๓. คริวเรือมีการป้องกันอุบัติเหตุอย่างถูกวิธี	๑,๘๒๔ คริวเรือ	-	-
๑๔. คริวเรือมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	๑,๘๒๔ คริวเรือ	๒ คริวเรือ	๐.๑๑
๑๕. ครอบครัวมีความอบอุ่น	๑,๘๒๔ คริวเรือ	๓ คริวเรือ	๐.๑๖
หมวดที่ ๓ ฝึกฝนการศึกษา (คนไทยมีการศึกษาที่เหมาะสม) มี ๕ ตัวชี้วัด			
๑๖. เด็กอายุ ๓ - ๕ ปีเต็ม ได้รับการบริการเลี้ยงดูเตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียน	๑๔๗ คน	-	-
๑๗. เด็กอายุ ๖ - ๑๔ ปี รับการศึกษาภาคบังคับ ๙ ปี	๔๐๘ คน	-	-
๑๘. เด็กจบชั้น ม.๓ ได้เรียนต่อชั้น ม.๔ หรือเทียบเท่า	๔๐ คน	-	-
๑๙. เด็กจบการศึกษาบังคับ ๙ ปี ที่ไม่ได้เรียนต่อและยังไม่มีการทำงาน ได้รับการฝึกอบรมด้านอาชีพ	- คน	-	-
๒๐. คนอายุ ๑๕ - ๖๐ ปีเต็ม อ่าน เขียนภาษาไทยและคิดเลขอย่างง่ายได้	๓,๗๓๔ คน	๒ คน	๐.๐๕
หมวดที่ ๔ รายได้ก้าวหน้า (คนไทยมีงานทำและมีรายได้) มี ๔ ตัวชี้วัด			
๒๑. คนอายุ ๑๕ - ๖๐ ปีเต็ม มีอาชีพและมีรายได้	๓,๔๑๘ คน	๑๔ คน	๐.๔๑
๒๒. คนอายุมากกว่า ๖๐ ปีเต็มขึ้นไป มีอาชีพและมีรายได้	๑,๑๐๙ คน	๒๓ คน	๒.๐๗
๒๓. คนในคริวเรือมีรายได้เฉลี่ยไม่น้อยกว่าคนละ ๓๐,๐๐๐ บาท ต่อปี	๑,๘๒๔ คริวเรือ	๖๓ คริวเรือ	๓.๔๕
๒๔. คริวเรือมีการเก็บออมเงิน	๑,๘๒๔ คริวเรือ	๑๔ คริวเรือ	๐.๗๗
หมวดที่ ๕ plugged ค่านิยมไทย (คนไทยประพฤติดีและมีคุณธรรม) มี ๖ ตัวชี้วัด			
๒๕. คนในคริวเรือไม่ดื่มสุรา (ยกเว้นการดื่มเป็นครั้งคราว)	๕,๖๕๕ คน	๖๓๘ คน	๑๑.๒๘
๒๖. คนในคริวเรือไม่สูบบุหรี่	๕,๖๕๕ คน	๓๐๖ คน	๕.๔๑
๒๗. คนอายุ ๖ ปีขึ้นไป ปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาอย่างน้อย สัปดาห์ละ ๑ ครั้ง	๕,๔๑๔ คน	๖ คน	๐.๑๑
๒๘. คนสูงอายุ ได้รับการดูแลจากคนในคริวเรือ หมู่บ้าน/ชุมชน หรือภาครัฐ	๑,๑๖๑ คน	-	-
๒๙. คนพิการ ได้รับการดูแลจากคนในคริวเรือ หมู่บ้าน/ชุมชน หรือภาครัฐ	๑๔๗ คน	-	-
๓๐. คนในคริวเรือมีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของชุมชน	๑,๘๒๔ คริวเรือ	๔ คริวเรือ	๐.๒๒

(ที่มา : ข้อมูลพื้นฐานปี ๒๕๕๙ กองสวัสดิการสังคม เทศบาลตำบลริมปิง)

๕. ระบบบริการพื้นฐาน

(๕.๑) เส้นทางคมนาคม/ขนส่ง

การคมนาคม / ขนส่ง เทศบาลตำบลริมปิง มีเส้นทางคมนาคมที่สามารถติดต่อกับอำเภอเมืองลำพูน จังหวัดใกล้เคียงและติดต่อกับอำเภอต่าง ๆ ภายในจังหวัดลำพูนมีถนนสายหลักและถนนสายรองทำให้การคมนาคมได้โดยสะดวก โดยมีเส้นทางคมนาคมที่สำคัญ คือ

๑. ทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๑๐๑๕ (ถนนสายลำพูน – สันป่าตอง) เป็นเส้นทางสายหลักที่สามารถใช้ติดต่อระหว่างจังหวัดลำพูนและจังหวัดเชียงใหม่

๒. ทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๑๐๓๐ แยกทางหลวง ๑๐๖ (ถนนสายริมปิง – ป่าเหี้ยว)เป็นถนนสายรอง เส้นทางติดต่อภายในพื้นที่อำเภอเมืองลำพูน ระหว่างตำบลริมปิง ตำบลประดู่ป่า ตำบลหนองช้างคืน และตำบลอุโมงค์

๓. ทางหลวงชนบทหมายเลข ๓๐๑๒ (ถนนสายเกาะทราย – ปากล่อง) เป็นเส้นทางติดต่อภายในพื้นที่อำเภอเมืองลำพูนระหว่างตำบลริมปิงและตำบลต้นธง

๔. ถนนพนักันน้ำปิง เป็นถนนเลียบบแม่น้ำปิงตามยาว เป็นเส้นทางที่ใช้ติดต่อระหว่างตำบลริมปิง ตำบลต้นธง อำเภอเมืองลำพูน และตำบลปากบ่อง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

การคมนาคม / ขนส่ง ภายในตำบลริมปิงค่อนข้างสะดวก แต่ถนนในบางสายยังมีสภาพคับแคบ เขตทางและผิวจราจร ไม่เพียงพอ นอกจากถนนของกรมทางหลวงแล้วภายในตำบลริมปิงยังมีเส้นทางคมนาคมในความรับผิดชอบของเทศบาลตำบลริมปิง ทั้ง ๑๐ หมู่บ้าน ดังนี้

- ถนนคอนกรีต	จำนวน	๙๕	สาย	ระยะทาง	๒๘.๖๕	กิโลเมตร
- ถนนแอสฟัลท์ติก	จำนวน	๔๗	สาย	ระยะทาง	๓๒.๖๒	กิโลเมตร
- ถนนหินคลุก	จำนวน	๖	สาย	ระยะทาง	๑.๓๒	กิโลเมตร
- ถนนลูกรัง	จำนวน	๑๓	สาย	ระยะทาง	๑.๖๑	กิโลเมตร

(ที่มา : ข้อมูลจาก กองช่าง ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘)

(๕.๒) การไฟฟ้า

การให้บริการไฟฟ้าในเขตเทศบาลตำบลริมปิง ดำเนินการโดยการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดลำพูน สามารถให้บริการกระแสไฟฟ้าได้ทั่วทั้งเขตเทศบาล มีจำนวนทั้งสิ้น ๒,๗๗๓ ครัวเรือน

(๕.๓) การประปา

- การให้บริการด้านการประปาในเขตตำบลริมปิง เป็นการให้บริการโดยใช้น้ำประปาหมู่บ้านทั้ง ๑๐ หมู่บ้าน มีการแต่งตั้งคณะกรรมการหมู่บ้านในการบริหารจัดการ โดยแหล่งน้ำดิบใช้น้ำใต้ดิน

- การประปาส่วนภูมิภาค ตั้งอยู่หมู่ที่ ๑๐ ให้บริการแก่ประชาชนตามถนนสายหลัก ถนนสายลำพูน – สันป่าตอง

๖. ระบบเศรษฐกิจ

(๖.๑) สภาพเศรษฐกิจโดยทั่วไปของเทศบาลตำบลริมปิง เนื่องจากเป็นพื้นที่เป็นที่ราบลุ่มดินมีความอุดมสมบูรณ์เป็นเขตดินดำน้ำชุ่ม สามารถทำการเกษตรมีน้ำใช้ตลอดทั้งปี จึงมีฐานเศรษฐกิจอยู่ในด้านเกษตรกรรม ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตร พื้นที่ส่วนใหญ่ในเขตเทศบาลตำบลริมปิง

ถูกใช้เพื่อการเกษตรกรรมประมาณร้อยละ ๖๐ ของพื้นที่ทั้งหมด อาชีพที่สำคัญรองลงมาจากสาขาเกษตรกรรม คือ รับจ้างทั่วไป,ค้าขายฯ

มีหน่วยธุรกิจต่างๆ กระจายอยู่ที่ ๑๐ หมู่บ้าน ดังนี้

- ตลาดสด จำนวน ๒ แห่ง
- ร้านค้า จำนวน ๔๐ ร้าน
- ปั้มน้ำมัน จำนวน ๑ แห่ง
- อู่ซ่อมรถ จำนวน ๑๑ ร้าน
- ร้านขายอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน ๒ ร้าน
- ตู้จำหน่ายหยอดเหรียญ จำนวน ๗ แห่ง ๑๔ ตู้

(ที่มา : งานพัฒนารายได้ กองคลัง เทศบาลตำบลริมปิง)

(๖.๒) โบราณสถาน

๑. วัดเจดีย์ขาว อยู่ในหมู่ที่ ๕ ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน
๒. กู่ล่อง, กู่แดง, กู่สีแจ่ง สถานที่โบราณสำคัญ ปัจจุบันถูกเอกชนครอบครอง เหลือเพียง กู่ล่อง แต่ยังไม่ได้รับการพัฒนา เนื่องจากต้องใช้ในการทำกิจของสงฆ์

(๖.๓) สถานที่ท่องเที่ยว

๑. ฝ่ายพญาอุต หมู่ที่ ๗ ตำบลริมปิง เป็นโครงการชลประทานขนาดเล็กริมแม่น้ำปิง
๒. เตาชนวนหลง เป็นโรงงานผลิตเครื่องปั้นซึ่งเป็นสินค้า OTOP ประจำตำบลริมปิง ที่สวยงาม ประณีตวิจิตรบรรจง สถานที่ตั้ง หจก.เตาชนวนหลง หมู่ที่ ๑๐ ตำบลริมปิง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
๓. สวนไม้ไทยพ้อเลี้ยงหมื่น เป็นสถานที่ท่องเที่ยวในตำบลที่มีชื่อเสียงในด้านผลิตเครื่องปั้นดินเผาตลอดสายโบราณตามสมัยต่างๆ ตลอดจนเป็นสถานที่รวบรวมพันธุ์ไม้ที่หายากและไม้หอมในวรรณคดี ตั้งอยู่หมู่ที่ ๓ บ้านฮ่องแล้ง ตำบลริมปิง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
๔. หนองผำ เป็นหนองน้ำขนาดกลาง แต่เดิมเชื่อกันว่าใหญ่มาก เมื่อคราวเจ้าแม่จามเทวีเสด็จขึ้นมาครองราชย์ ณ เมืองลำพูน ได้ขึ้นฝั่ง ณ ตำบลริมปิง และแวะประทับแรมริมหนองน้ำนี้เป็นแห่งแรก
๕. ลานอนุสาวรีย์ครูบาเจ้าศรีวิไชย สะพานศรีวิชัย เป็นสะพานแห่งสุดท้ายที่ครูบาเจ้าศรีวิไชยได้สร้างขึ้น เพื่อข้ามลำน้ำปิง เชื่อมระหว่างตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน กับตำบลหนองตอง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ แต่สะพานยังไม่ทันแล้วเสร็จ ทานก็ถึงแก่กรรมภาพ ลานอนุสาวรีย์ครูบาเจ้าศรีวิไชยจึงเป็นสถานที่ประดิษฐาน องค์รูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิไชยเพื่อเป็นการระลึกถึงคุณงามความดีของครูบาเจ้าศรีวิไชยในการสร้างสะพานดังกล่าว อีกทั้งเป็นลานวัฒนธรรมไทยสายใยชุมชน ซึ่งเป็นศูนย์รวมของผู้สูงอายุ ในการมาทำกิจกรรมร่วมกัน อาทิเช่น การออกกำลังกาย การฟ้อนเล็บ การสานไม้กวาดทางมะพร้าว และกิจกรรมต่างๆอีกมากมาย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของคนในตำบลริมปิง

๗. เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)

หมู่ที่ ๑ บ้านป่าแก

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๔๘๕ คน แยกเป็นชาย ๒๐๐ คน หญิง ๒๘๕ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๑๔๗ ครัวเรือน พื้นที่ทั้งหมด ๓๕๐ ไร่
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำสวนลำไย จำนวน ๑๐๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๒๐๐ ไร่
๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติได้แก่แม่น้ำ และคลองต่างๆ ซึ่งทางหมู่บ้านมีความต้องการในการขุดเจาะบ่อบาดาลเพื่อการเกษตรและสร้างระบบท่อส่งน้ำ เพื่อให้เพียงพอในช่วงฤดูแล้ง
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน จำนวน ๑ แห่ง ซึ่งทางหมู่บ้านมีความต้องการปรับปรุงซ่อมแซมและขยายเขตประปา เพื่อให้ประชาชนมีน้ำใช้อย่างเพียงพอ

หมู่ที่ ๒ บ้านร่องกาศ

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๒๒๖ คน แยกเป็นชาย ๑๑๑ คน หญิง ๑๑๕ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๘๘ ครัวเรือน พื้นที่ทั้งหมด ๒๒๐ ไร่
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำสวนลำไย จำนวน ๔๕ ครัวเรือน พื้นที่ ๑๗๐ ไร่
: ทำสวนผัก จำนวน ๔๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๖๐ ไร่
๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ คลองชลประทาน แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน พฤษภาคม – กันยายน
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน ๑ แห่ง ร่วมกับหมู่ที่ ๓ บ้านฮ่องแล้ง
๕. ความต้องการของชุมชนในด้านการเกษตร : ขุดเจาะบ่อบาดาลเพื่อการเกษตร
ความต้องการของชุมชนด้านแหล่งน้ำอุปโภค บริโภค : ก่อสร้างประปาหมู่บ้าน

หมู่ที่ ๓ บ้านฮ่องแล้ง

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๒๘๔ คน แยกเป็นชาย ๑๓๑ คน หญิง ๑๕๓ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๘๖ ครัวเรือน
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนา ในเขตชลประทาน จำนวน ๑ ครัวเรือน พื้นที่ ๑๕ ไร่
: ทำสวนลำไย จำนวน ๑ ครัวเรือน พื้นที่ ๖ ไร่
๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำและคลองชลประทาน แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน เมษายน - กรกฎาคม
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน ๑ แห่ง
๕. ความต้องการของชุมชนด้านแหล่งน้ำอุปโภค บริโภค : ปรับปรุงประปาหมู่บ้านและขยายเขตประปา ซอย ๑

หมู่ที่ ๔ บ้านศรีบัววัน

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๙๐๓ คน แยกเป็นชาย ๔๓๔ คน หญิง ๔๖๙ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๓๐๓ ครัวเรือน
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนาปี ในเขตชลประทาน จำนวน ๕๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๒๔๔ ไร่
: ทำสวนลำไย จำนวน ๒๐๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๑๐๐ ไร่
: ทำสวนผัก จำนวน ๓๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๕๐ ไร่

๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ ลำคลอง ๕ สาย
แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ ฝาย
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน ๑ แห่ง

หมู่ที่ ๕ บ้านเจดีย์ขาว

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๙๔๕ คน แยกเป็นชาย ๔๒๐ คน หญิง ๕๒๕ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๒๗๓ ครัวเรือน พื้นที่ทั้งหมด ๑,๕๐๐ ไร่
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนาปี ในเขตชลประทาน จำนวน ๖๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๕๐๐ ไร่
: ทำสวนลำไย จำนวน ๒๐๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๙๐๐ ไร่
: ทำสวนผัก จำนวน ๑๓ ครัวเรือน พื้นที่ ๑๐๐ ไร่
๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ คลองชลประทาน แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน มีนาคม – พฤษภาคม
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน ๑ แห่ง
๕. ความต้องการของชุมชนด้านแหล่งน้ำอุปโภค บริโภค : ปรับปรุงประปาหมู่บ้าน

หมู่ที่ ๖ บ้านสันริมปีง

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๑,๓๑๗ คน แยกเป็นชาย ๖๒๘ คน หญิง ๖๘๙ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๔๐๐ ครัวเรือน
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : -
๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ ลำคลอง
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน ๑ แห่ง

หมู่ที่ ๗ บ้านหนองผำ

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๘๙๐ คน แยกเป็นชาย ๔๓๒ คน หญิง ๔๕๘ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๓๘๒ ครัวเรือน
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำสวนลำไย จำนวน ๑ ครัวเรือน พื้นที่ ๖ ไร่
: ทาสวนพริก จำนวน ๑๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๒๐ ไร่
๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำและคลองชลประทาน
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน ๑ แห่ง
๕. ความต้องการของชุมชนด้านการเกษตร : จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง

หมู่ที่ ๘ บ้านป่ายาง

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๘๙๕ คน แยกเป็นชาย ๔๒๖ คน หญิง ๔๖๙ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๓๑๘ ครัวเรือน
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนาปี ในเขตชลประทาน จำนวน ๑๖ ครัวเรือน พื้นที่ ๖๐ ไร่
: ทำสวนลำไย จำนวน ๑๘๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๗๓๖ ไร่
: ทำสวนกระเทียม จำนวน ๖ ครัวเรือน พื้นที่ ๑๐ ไร่
: ทำสวนผัก จำนวน ๒๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๓๔ ไร่
๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ คลองชลประทาน
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน ๑ แห่ง

หมู่ที่ ๙ บ้านสบปะ

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๕๕ คน แยกเป็นชาย ๒๕๐ คน หญิง ๓๐๕ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๑๕๔ ครัวเรือน
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำสวนลำไย จำนวน ๑๕๕ ครัวเรือน พื้นที่ ๖๓๗ ไร่
๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำและคลองชลประทาน แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน เมษายน - มิถุนายน
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน ๑ แห่ง

หมู่ที่ ๑๐ บ้านกลางทุ่ง

๑. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด ๓๔๗ คน แยกเป็นชาย ๑๕๙ คน หญิง ๑๘๘ คน มีครัวเรือนทั้งหมด ๑๓๗ ครัวเรือน
๒. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนาปี ในเขตชลประทาน จำนวน ๓๐ ครัวเรือน พื้นที่ ๘๕๐ ไร่
: ทำสวนลำไย จำนวน ๔๙ ครัวเรือน พื้นที่ ๒๖๐ ไร่
๓. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ คลองชลประทาน
๔. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน ๑ แห่ง

(ที่มา : แบบสำรวจข้อมูลเพื่อจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ (LSEP))

๘. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

(๘.๑) การศาสนา ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลริมปิงส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ โดยมีวัดจำนวน ๗ แห่งและสำนักแม่ชี จำนวน ๑ แห่ง ดังนี้

๑. วัดศรีปิงชัย(ทุ่งป่าแก)

วัดศรีปิงชัย ตั้งอยู่เลขที่ ๑๐๕ บ้านป่าแก หมู่ที่ ๑ ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ ๖ ไร่ ๑ งาน ๕๐ ตารางวา อาณาเขตทิศเหนือติดกับแม่น้ำปิง ทิศใต้ติดกับที่ดินเอกชน ทิศตะวันออกติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันตกติดกับที่ดินเอกชน อาคารเสนาสนะประกอบด้วย อุโบสถ ศาลาการเปรียญ และกุฏิสงฆ์ ปูชนียวัตถุมีพระพุทธรูปพระประธาน วัดศรีปิงชัย สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๕ตามประวัติวัดแจ้งว่า เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๔๒๐ สถานที่ตั้งวัดเดิมเป็นที่ดินของสกุลเจ้าผู้ครองนครชื่อเจ้าคันธะและเจ้านวลคำ ได้ถวายให้สร้างวัด เมื่อชาวบ้านได้ร่วมมือกันสร้างเป็นวัดแล้วจึงขนานนามว่าวัดป่าแก้ว ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น วัดศรีปิงชัย เนื่องจากวัดตั้งอยู่ติดกับแม่น้ำปิง ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๑๘ เขตวิสุงคามสีมา กว้าง ๓๐ เมตร ยาว ๖๐ เมตร การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ ๑ พระอธิการคำอ้าย โกวิท พ.ศ. ๒๔๒๐-๒๔๔๐ รูปที่ ๒ พระอธิการยาวิชัย ญาณวิชัย พ.ศ. ๒๔๔๑-๒๔๕๕ รูปที่ ๓ พระอธิการบุญสม ญาณวิลาโส พ.ศ. ๒๔๕๖-๒๔๗๐ รูปที่ ๔ พระอธิการสุข ชาติสุขโข พ.ศ. ๒๔๗๑-๒๔๘๘ รูปที่ ๕ พระอธิการเมืองชื่น ฐิตวิริโย พ.ศ. ๒๔๘๙-๒๕๐๐ รูปที่ ๖ พระครูศุนย์ ปญญาวฑฒโน ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๑ และปัจจุบันพระอธิการสมเกียรติ อุตตสนโตตั้งแต่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๓ เป็นต้นมา นอกจากนี้ยังมีต้นไม้ใหญ่ ๒ ต้น คือ ต้นโพธิ์ ซึ่งถือว่าเป็นต้นไม้คู่บ้านคู่เมืองของจังหวัดลำพูน ซึ่งแสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนา และถือว่าต้นโพธิ์คู่นี้เป็นเสาหลักของหมู่บ้าน

๒. วัดศรีบังวัน

วัดศรีบังวัน ตั้งอยู่เลขที่ ๑๑๕ บ้านศรีบังวัน หมู่ที่ ๔ ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ ๓ ไร่ ๗๔ ตารางวา อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ ๗๖ เมตร ติดกับลำเหมือง ทิศใต้ประมาณ ๘๔ เมตร ติดกับลำเหมือง ทิศตะวันออกประมาณ ๕๑ เมตร ติดกับที่ดินเอกชน ทิศตะวันตกประมาณ ๖๖ เมตร ติดกับโรงเรียนวัดศรีบังวัน มีที่ธรณีสงฆ์ จำนวน ๒ แปลง เนื้อที่ ๓ ไร่ ๑ งาน ๒๕ ตารางวา อาคารเสนาสนะประกอบด้วย วิหาร ศาลาบาตร กุฏิสงฆ์ และโรงครัว วัดศรีบังวัน สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๕ ตามประวัติวัดแจ้งว่า สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๓๙๐ สถานที่ตั้งเดิมเป็นวัดร้างครุฑาชาวบ้านมีความประสงค์ที่จะตั้งขึ้นเป็นวัดจึงได้นิมนต์พระพอง จากวัดเจดีย์ขามมาจำพรรษา ชาวบ้านเรียกว่าวัดบังวัน การบริหารและการปกครองมีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ ๑ พระพอง พ.ศ. ๒๓๗๗-๒๔๐๗ รูปที่ ๒ พระคำแสน พ.ศ. ๒๔๓๑-๒๔๘๑ รูปที่ ๓ พระอธิการทอง สุวณฺสาโร พ.ศ. ๒๔๘๑-๒๕๐๕ รูปที่ ๔ พระจรูญ พ.ศ. ๒๕๐๕-๒๕๑๐ รูปที่ ๕ พระบุญช่วย พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๒๐ รูปที่ ๖ พระอธิการสุรินทร์ ฐานธมโม ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นต้นมา

๓. วัดเจดีย์ขาว

วัดเจดีย์ขาว ตั้งอยู่เลขที่ ๓๒ บ้านเจดีย์ขาว หมู่ที่ ๕ ตำบลริมปิง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ ๙ ไร่ ๒๓ ตารางวา ส.ค. ๑ อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ ๔๔ วา ๑ ศอก ติดกับที่ดินของเอกชน ทิศใต้ประมาณ ๖๑ วา ๒ ศอก ติดกับที่ดินเอกชน ทิศตะวันออกประมาณ ๗๑ วา ๒ ศอก ติดกับที่ดินเอกชน ทิศตะวันตกประมาณ ๗๑ วา ๒ ศอก ติดกับที่ดินเอกชน อาคารเสนาสนะ ประกอบด้วย อุโบสถ วิหาร ศาลาการเปรียญ และกุฏิสงฆ์ ปุชนิยมวัดนี้มี พระประธานในวิหารเป็นพระพุทธรูปก่ออิฐฉาบปูน พระพุทธรูปเนื้อทองสัมฤทธิ์ พระพุทธรูปเนื้อทองเหลือง เจดีย์ และหอไตรกลางสระน้ำ วัดเจดีย์ขาว สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๒๘๗ ตามประวัติวัดแจ้งว่า สร้างเมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๓๒๔ โดยมีครูบาเตชะ ได้รุดงค์มาจากวัดดอยตุงมาปักกลดบริเวณเจดีย์สีขาวองค์เล็ก ๆ ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า กู่ขาว บริเวณที่ดินดังกล่าวนี้ ชาวบ้านไม่กล้าเข้าไปจับจองเพราะเชื่อว่าผีเทวดารักษาอยู่ เมื่อครูบาเตชะมาอยู่ในที่นั้นได้เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจชาวบ้านให้เกิดศรัทธาจึงพร้อมใจกันสร้างวัด ชาวบ้านเรียกว่า วัดกู่ขาว การบริหารและการปกครองมีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ ๑ พระครูบาปินดา จันทวิโส ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๑๘-๒๔๕๘ รูปที่ ๒ พระครูบาสุข ปลูกโยตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๙-๒๔๙๖ รูปที่ ๓ พระอธิการหล้า ฐานวิลาโส ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๖-๒๔๙๙ รูปที่ ๔ เจ้าอธิการดวงดี รตนญาโณ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๙-๒๕๐๖ รูปที่ ๕ พระธวัช สุวณฺณปลูกโย ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๖-๒๕๐๘ รูปที่ ๖ พระอธิการสุรพล ปลูกญาวิโร ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๙-๒๕๑๕ รูปที่ ๗ พระอธิการบุญมา ญาณิโก ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๖-๒๕๒๑ รูปที่ ๘ พระครูภัทรกิตติคุณ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๑ - ปัจจุบัน วัดเจดีย์ขาว เป็นที่ตั้งศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ โดยได้รับการจัดตั้งเมื่อวันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยนายชิดพงษ์ ฤทธิประสาท ผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูน

๔. วัดสันริมปิง

วัดสันริมปิง ตั้งอยู่เลขที่ ๓๙ บ้านสันริมปิง หมู่ที่ ๖ ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ ๑๐ ไร่ ๓ งาน ๘๐ ตารางวา ส.ค. ๑ อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ ๙๔ เมตร ติดกับที่ดินเอกชน ทิศใต้ประมาณ ๑๓๕ เมตร ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันออกประมาณ ๑๔๐ เมตร ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันตกประมาณ ๑๔๐ เมตร ติดกับลำเหมือง มีที่ธรณีสงฆ์จำนวน ๑ แปลง เนื้อที่ ๓ งาน ๔๒ ตารางวา อาคารเสนาสนะประกอบด้วย อุโบสถ วิหาร ศาลาการเปรียญ และศาลาบาตร ปุชนิยมวัดนี้มี พระประธานเป็นพระพุทธรูปศิลปะเชียงแสน

พระสิงห์ ๑ พระทองสำริด หีบที่เก็บคัมภีร์พื้นเมือง และเจดีย์ วัดสันนิรมิ๊ง สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๑๗๖ ตามประวัติวัดแจ้งว่าเดิมเป็นวัดร้าง ต่อมาครูบาเตชะ (เตจ๊ะ) ได้มาอยู่จำพรรษา ได้สร้างอาคารเสนาสนะขึ้นและตั้งชื่อวัดว่า วัดสันนิรมิ๊ง เพราะอาศัยว่าวัดอยู่ใกล้แม่น้ำปิง ชาวบ้านเรียกว่าวัดท่าบ้านสัน ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อ พ.ศ. ๒๒๑๗ การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ ๑ ครูบาเตชะ (เตจ๊ะ) กิจจสาโร พ.ศ. ๒๑๗๖-๒๒๒๕ รูปที่ ๒ ครูบาปินตา ขนติโร พ.ศ. ๒๒๒๕-๒๒๗๕ รูปที่ ๓ พระอธิการอ้าย อินทวิโส พ.ศ. ๒๒๗๕-๒๓๒๑ รูปที่ ๔ พระอธิการเฮื่อน ธรรมทินโน พ.ศ. ๒๓๒๑-๒๓๖๘ รูปที่ ๕ พระอธิการก่อง กตปุญโญ พ.ศ. ๒๓๖๘-๒๔๑๐ รูปที่ ๖ พระอธิการปิ่น ทนชัย พ.ศ. ๒๔๑๐-๒๔๖๕ รูปที่ ๗ พระอธิการเสาร์ สุริโย พ.ศ. ๒๔๖๕-๒๕๐๕ รูปที่ ๘ พระอธิการพรหม อินทนนโท พ.ศ. ๒๕๐๕-๒๕๑๐ รูปที่ ๙ พระอธิการเสนห์ สุภาจาโร พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๒๑ รูปที่ ๑๐ พระอธิการอุดม ธรรมวิจาโร พ.ศ. ๒๕๒๑-๒๕๒๓ รูปที่ ๑๑ พระอธิการสนั่น อธิปญโญ พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๕ รูปที่ ๑๒ พระครูสุเมธวรวัฒน์ สุเมธี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๕ เป็นต้นมา นอกจากนี้มีโรงเรียนประชาบาล สถานีนามัย ศูนย์โภชนาการเด็กก่อนเกณฑ์ตั้งอยู่ในบริเวณวัด และได้ใช้สถานที่เป็นที่จัดประชุมเกษตรตำบล อบรมกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน และประชุมสมาชิกธนาการเกษตร ปัจจุบันเจ้าอาวาส คือ พระอธิการสว่าง อาภสโร เริ่มรับตำแหน่งเมื่อ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑ อุโบสถหลังเดิมตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าวัดได้ชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลเวลาทางคณะกรรมการพร้อมด้วยเจ้าอาวาสจึงได้ทำเรื่องแจ้งไปที่กรมการศาสนาเพื่อขออนุญาตรื้อถอนแล้วมาสร้างใหม่บริเวณภายในวัดและได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๗ ประกาศราชกิจจานุเบกษาฉบับประกาศทั่วไป เล่มที่ ๑๒๑ ตอน ๙๖ ง ปัจจุบันสถานีนามัย และโรงเรียนประชาบาลไม่ได้ตั้งอยู่ภายในวัดสันนิรมิ๊งแล้ว ทางวัดสันนิรมิ๊งจึงได้ใช้สถานที่ตรงนี้ก่อสร้างวิหารพระครูบาเจ้าศรีวิชัย พร้อมพระธาตุประจำปี เกิด ๑๒ ราศี โดยเริ่มวางศิลาฤกษ์ ไปเมื่อวันที่เสาร์ที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ นอกจากนี้ยังมีศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ภายในวัด ซึ่งก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๕ ในสมัยของพระอธิการสวิง สิริมงคล สังกัดกรมการศาสนาปัจจุบันได้ย้ายโอนมาสังกัดเทศบาลตำบลริมปิง

๕. วัดเซตวัน(หนองผำ)

วัดเซตวัน ตั้งอยู่เลขที่ ๙๓ บ้านหนองผำ หมู่ที่ ๗ ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ ๖ ไร่ ๕ ตารางวา ส.ค. ๑ เลขที่ ๔๘๓ อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ ๔๕ วา ติดกับที่ดินเอกชน ทิศใต้ประมาณ ๔๑ วา ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันออกประมาณ ๓๕ วา ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันตกประมาณ ๗๖ วา ติดกับถนนสาธารณะ อาคารเสนาสนะประกอบด้วย วิหาร กุฏิสงฆ์ ศาลาการเปรียญ ศาลาบาตร และหอไตร ปูชนียวัตถุมี พระพุทธรูปพระประธานและเจดีย์ วัดเซตวัน สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๒ โดยมีท่านเจ้าคุณพระญาณมงคล (ฟู ญาณวิชัย) อดีตเจ้าคณะจังหวัดลำพูน ประธานฝ่ายสงฆ์ นายแสน อุปันท์ ประธานฝ่ายฆราวาส พร้อมด้วยศรัทธาชาวบ้านได้ช่วยกันแผ้วถางที่ดินซึ่งเดิมเคยเป็นที่ตั้งวัดมาก่อน และได้สร้างอาคารเสนาสนะของวัดขึ้น พร้อมกับได้นิมนต์พระจากวัดมหาวันจำนวน ๒ รูป คือ พระจันทร์แก้ว จันทวิโส และพระปิ่น อภิวิโส มาอยู่ประจำเพื่ออบรมประชาชน ชาวบ้านเรียกว่า วัดหนองผำ การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ ๑ พระอธิการจันทร์แก้ว จันทวิโส พ.ศ. ๒๔๕๒-๒๔๕๓ รูปที่ ๒ พระอธิการปิ่น อภิวิโส พ.ศ. ๒๔๕๓-๒๔๘๕ รูปที่ ๓ พระอธิการปิ่น พนธวิโส พ.ศ. ๒๔๘๕-๒๕๐๐ รูปที่ ๔ พระมหาคำปิ่น คมภีโร พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๐๒ รูปที่ ๕ พระมหาสุวัฒน์ ตันทรานนท์ พ.ศ. ๒๕๐๒-๒๕๐๕ รูปที่ ๖ พระอธิการบุญมี ธรรมวิจาโร พ.ศ. ๒๕๐๕-๒๕๑๒ รูปที่ ๗ พระบุญทอง สุภาจาโร พ.ศ. ๒๕๑๒-๒๕๑๕ รูปที่ ๘ พระอธิการทอง คณสาโร ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นต้นมา

๖. วัดป่ายาง

วัดป่ายางริมปิง ตั้งอยู่เลขที่ ๗๓ บ้านป่ายางริมปิง หมู่ที่ ๘ ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ ๕ ไร่ ๑ งาน ๘๘ ตารางวา น.ส. ๓ เลขที่ ๑๓ อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ ๔๐ วา ติดกับที่ดินเอกชน ทิศใต้ประมาณ ๔๓ วา ติดกับลำเหมือง ทิศตะวันออกประมาณ ๒๓ วา ติดกับลำเหมือง ทิศตะวันตกประมาณ ๔๓ วา ๑ คอก ติดกับถนนสาธารณะ อาคารเสนาสนะประกอบด้วย อุโบสถ ศาลาการเปรียญ ฌายุสงฆ์ และศาลาบาตร วัดป่ายางริมปิง สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๓๓๔ ตามประวัติวัดแจ้งว่า สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๓ สถานที่ตั้งเดิมเป็นวัดร้างต่อมา มีพระชูดงศ์รูปหนึ่ง นามว่า พระกิตติ กิตติญาณโณมาปากกรตพักแรมบำเพ็ญธรรม ชาวบ้านมีความเลื่อมใสในจริยวัตร จึงได้พร้อมใจกันสร้างวัดขึ้น โดยใช้ชื่อว่า วัดป่ายาง ต่อมาจึงได้เปลี่ยนเป็นวัดป่ายางริมปิง ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ เขตวิสุงคามสีมา กว้าง ๒๐ เมตร ยาว ๔๐ เมตร การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือรูปที่ ๑ พระอธิการกิตติ กิตติญาณโณ พ.ศ. ๒๓๐๒-๒๓๗๒ รูปที่ ๒ พระอธิการมอญ เตชปญโญ พ.ศ. ๒๓๗๒-๒๔๓๕ รูปที่ ๓ พระอธิการแสน สิทธิ พ.ศ. ๒๔๓๕-๒๔๘๕ รูปที่ ๔ พระอธิการอ้าย คนธสิโล พ.ศ. ๒๔๘๕-๒๕๐๐ รูปที่ ๕ พระครูสุเมธวรวัฒน์ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ และปัจจุบัน พระไพฑูริย์ ฐิตธมโม ตั้งแต่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นต้นมา การศึกษามีโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกธรรม เปิดสอน พ.ศ. ๒๔๙๒ นอกจากนี้มี โรงเรียนประชาบาลของทางราชการ และจัดตั้งที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน ในบริเวณที่ดินของวัด

๗. วัดบุบผาราม(สบปะ)

วัดบุบผาราม ตั้งอยู่เลขที่ ๒๗ บ้านสบปะ หมู่ที่ ๙ ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ ๔ ไร่ ๒ งาน ๖๑ ตารางวา น.ส. ๓ เลขที่ ๕๕๓ อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ ๕๓ วา ติดกับโรงเรียนและที่ดินเอกชน ทิศใต้ประมาณ ๔๒ วา ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันออกประมาณ ๔๕ วา ติดกับลำน้ำเหมือง ทิศตะวันตก ประมาณ ๔๑ วา ติดกับลำน้ำเหมืองและถนนสาธารณะ มีที่ธรณีสงฆ์ จำนวน ๑ แปลง เนื้อที่ ๑ งาน ๗ ตารางวา อาคารเสนาสนะประกอบด้วย อุโบสถศาลาการเปรียญ และฌายุสงฆ์ วัดบุบผาราม สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๒ ตามประวัติวัดแจ้งว่า สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๖ เดิมเป็นที่รกร้างว่างเปล่าศรัทธาญาติโยมได้ร่วมกันพัฒนาและสร้างขึ้นเป็นอารามสงฆ์ ชื่อ วัดสบปะ เพราะมีแม่น้ำปิงและแม่น้ำปะไหลมาบรรจบกัน ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อวัดโดยทางราชการว่า วัดบุบผาราม ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๒ เขตวิสุงคามสีมากว้าง ๑๒ เมตร ยาว ๒๗ เมตร การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือรูปที่ ๑ พระครูอินคำ วิสารโท พ.ศ. ๒๔๕๘-๒๕๐๐ รูปที่ ๒ พระอธิการจันทร์ตา กตสาโร พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๐๒ รูปที่ ๓ พระอธิการคำอ้าย คุณส่วโร พ.ศ. ๒๕๐๒-๒๕๐๘ รูปที่ ๔ พระอธิการจันทร์ดีบ ขนดีโก พ.ศ. ๒๕๐๘-๒๕๑๗ รูปที่ ๕ พระสุรพล สุธีโร พ.ศ. ๒๕๑๗-๒๕๒๐ รูปที่ ๖ พระอธิการธีรพันธ์ วราขโย พ.ศ. ๒๕๒๐-๒๕๒๒ รูปที่ ๗ พระทอง สุทนต์จิตโต พ.ศ. ๒๕๒๒-๒๕๒๓ รูปที่ ๘ พระสุวรรณ สุภโต ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๓ และปัจจุบัน พระอธิการสุริยัน ปญญารโธ ตั้งแต่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นต้นมา

๘. สำนักแม่ชีอมริรักษ์

หัวหน้าสำนักปฏิบัติธรรมแม่ชีอมริรักษ์ลำพูน ท่านแม่ชีอาจารย์อมริศรีดาร์รักษ์ ปัจจุบันอายุ ๖๗ ปี ๒๓ พรรษา ที่ตั้ง เลขที่ ๕๙ หมู่ ๓ ต.ริมปิง อ.เมือง จ.ลำพูน ๕๑๐๐๐ โดยคุณจันทร์รัตน์ โกยกุล ได้ถวายที่ดินจำนวน ๗ ไร่ ๓ งาน ๓๖ ๑/๑๐ ตารางวา เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ เพื่อจัดตั้งเป็นสำนักปฏิบัติธรรม วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๓๘ คุณมุกดา ตั้งสิทธิโชค บุตรี

คุณพ่อเอก คุณแม่หลิว ตั้งสิทธิโชค ได้ถวายที่ดินจำนวน ๒ ไร่ ๑ งาน ๘๘ ตารางวา เพื่อขยายที่ดิน
จัดสร้างสำนักปฏิบัติธรรมเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๑ คุณจันทรัตน์ โกยกุล คุณแม่มาตี เดชคำรณ และ
คุณอังสนา นิยมคำ แม่ชีธรรมภรณ์ เดชคำรณ คุณพองาม เดชคำรณ นายศานติ เดชคำรณ และ
คุณศุภโชค โกยกุล ได้ถวายที่ดิน ๙ ไร่ ๓ งาน ๒๘ ตารางวา เพื่อขยายที่ดินจัดสร้างสำนักปฏิบัติธรรม
น้อมถวายเป็นอาจริยบูชา ตลอดจนอุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อยุทธ เดชคำรณ คุณแม่ฉวี ทศนปรีดา

(๘.๒) ประเพณี ตำบลริมปิงมีประเพณีที่สำคัญๆ ดังนี้

๑. ประเพณีสลากภัตต์/สลากย้อม

“สลากย้อม” เกิดจากความเชื่อของชาวยองโบราณที่ว่า “หญิงสาวผู้ใดถ้ายังไม่ได้
ตานสลากย้อม ก็ยังไม่ควรแต่งงาน” บ้างก็เชื่อว่าหญิงสาวใดไม่ได้ถวายสลากย้อมถ้าแต่งงานไปชีวิตจะไม่
เจริญรุ่งเรือง “ฮีบมา ก้าบขึ้น” โดยเฉพาะหญิงสาวซึ่งไม่มีโอกาสได้บวชเรียน รับประทานบารุงพระพุทธศาสนา
หรือมีกิจกรรมและบทบาททางสังคมเหมือนผู้ชาย ดังนั้น การถวายทาน “สลากย้อม” จึงมีนัยของการแบ่งพื้นที่
ทางสังคมให้แก่สตรีให้ได้มีบทบาท และนับเป็นการทำบุญครั้งสำคัญ ซึ่งจักทำได้เพียงครั้งเดียวในชีวิตเท่านั้น
นอกจากนี้ การถวายทานสลากย้อมจึงเป็น กุศโลบายสอนให้เด็กหญิงชาวยองรู้จักการเก็บออม เรียนรู้การ
เย็บปักถักร้อย และงานอื่นๆ ในหน้าที่แม่บ้านแม่เรือนอย่างสมบูรณ์แบบก่อนที่จะออกเรือนไปอีกด้วย

“สลากย้อม” เรียกตามสีสันของต้นสลากที่มีหลากสีสัน มีความสูง ๑๐ วาหรือ
มากกว่านั้น และประดับประดาด้วยข้าวของเครื่องใช้ และของมีค่าต่างๆ มากมาย อาทิ ตลับใส่พลู หมาก ครก
ตำหมากทำด้วยเงิน เข็มขัดเงิน สร้อยคอ สร้อยข้อมือทองคำ โต๊ะเครื่องแป้งครบชุด เครื่องเรือนครบชุด
อัฐบริวาร เครื่องมือจากรักรับชุด ผ้าห่อคัมภีร์ บาตรพระ ผ้าสบง ร่ม รองเท้าแตะ ยารักษาโรค สมุด
ดินสอ ฯลฯ รวมถึงผัก ผลไม้ตามฤดูกาล และบุหรี่ยาสูบเป็นแพยาว ๓ - ๔ วา นอกจากนี้ยังมีเงินเป็นยอด
จตุปัจจัยด้วย การจัดทำต้นสลากย้อมของหญิงสาวจะใช้ระยะเวลาในการเก็บหอมรอมริบอยู่หลายปี นอกจากนี้
ในการทำสลากย้อมแต่ละต้น ยังสะท้อนให้เห็นถึงความสมัครสมานสามัคคี ความมีน้ำใจของชาวบ้านที่ต่าง
พร้อมใจกันมาช่วยแต่งดาตระเตรียมต้นสลาก หรืออีกนัยหนึ่งคือ เป็นการเปิดโอกาสให้ชายหนุ่ม และหญิงสาว
ได้มีโอกาสเรียนรู้ศึกษานิสัยใจคอกันในระหว่างการตระเตรียมแต่งดาต้นสลากย้อม อีกทั้งเพื่อเป็นการอุทิศส่วน
กุศลให้แก่ญาติพี่น้อง บุพการี ซึ่งล่วงลับไปแล้ว

๒. ประเพณีสงกรานต์ (ป่าเวณีปีใหม่เมือง)

เทศกาลสงกรานต์นี้ ชาวล้านนาเรียกว่า ปาเวณีปีใหม่ (อ่าน " ปาเวณีปีใหม่ ")
ซึ่งมีความหมายตรงกับคำว่า " ประเพณีสงกรานต์ " ในช่วงเทศกาลซึ่งใช้เวลา ๕ วัน ชาวล้านนาจะเฉลิมฉลอง
วาระนี้ทั้งในแง่ศาสนาและพิธีกรรมโดยตลอดจะมีวันและพิธีกรรม การละเล่นหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกัน ดังนี้

๑. วันสังขารล่อง หรือมหาสงกรานต์ ในวันที่ ตั้งแต่เช้าตรู่ จะมีการปิดกวาดบ้านเรือนให้สะอาด

๒. วันเนาหรือวันเนา เป็นวันเตรียมงานชาวบ้านจะพากันไปสิ่งของต่างๆ ทั้งข้าวของรวมไปถึงอาหาร
และขนมที่จะใช้ทำบุญและใช้บริโภคในวันพญาวัน ขนมที่นิยมทำกันในเทศกาลสงกรานต์นี้มีหลายชนิด เช่น
เข้าขนมจ็อก คือขนมใส่ไส้อย่างขนมเทียน เมื่อถึงตอนบ่ายจะมีการขนทรายเข้าวัด เพื่อกองรวมกันทำเป็น
เจดีย์ การขนทรายเข้าวัดนี้ ถือว่าเป็นการนำทรายมาทดแทนส่วนที่ติดเท้าของตนออกจากวัด ซึ่งเสมอกับได้ลัก
ของจากวัด ในขณะที่มีการสร้างเจดีย์ทรายที่วัดนั้น ทางบ้านก็จะจัดเตรียมตักกระดาดสีต่างๆ มาทำตุง

๓. วันพญาวัน เป็นวันเถลิงศกเริ่มต้นจุลศักราชใหม่ วันนี้เป็นวันที่มีการทำบุญทางศาสนา ตั้งแต่เวลา
เช้าตรู่จะมีคนนำเอาสารภีอาหารคาวหวานต่างๆ ไปทำบุญถวายพระตามวัด อุทิศส่วนกุศลให้กับบรรพบุรุษ
หรือญาติมิตรที่ล่วงลับไปแล้ว นอกจากนี้จะนำสารภีอาหารไปมอบให้กับบิดามารดา ปู่ย่า ตายาย ผู้เฒ่าผู้แก่

หรือผู้ที่ตนเคารพนับถือ ในตอนบ่ายจะมีการไปดำหัวหรือไปคารวะผู้เฒ่าผู้แก่ บิดามารดา ญาติพี่น้อง ผู้อาวุโส ผู้มีบุญคุณหรือผู้ที่เคารพนับถือเพื่อเป็นการขอขมาลาโทษอันเนื่องมาจากที่อาจได้ประพฤตินิสัยที่ไม่สมควรต่อท่านเหล่านั้น

๓. ประเพณีถวายเทียนพรรษา

การถวายเทียนเข้าพรรษาของประชาชนล้านนาไทย นิยมทำกันมาช้านานแล้ว เรียกว่าถวาย "ผัดตัดเทียนไฟ" ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ เพื่อถวายเทียนพรรษาในช่วงเข้าพรรษา แต่ทำถวายกันเป็นส่วนตัว พอถึงเวลาที่พาลูกหลานภายในครอบครัวไปถวาย ไม่ได้ทำกันเอิกเกริกเป็นส่วนรวม

๔. ประเพณีงานปอยหลวง

"ปอยหลวง" คืองานฉลองที่ยิ่งใหญ่ของคนทางภาคเหนือ "ปอย" มาจากคำว่า ปเวณี หมายถึง งานฉลองรื่นเริง หรืองานเทศกาลที่จัดขึ้น คำว่า "หลวง" หมายถึงยิ่งใหญ่ ประเพณีปอยหลวง มักจัดขึ้นช่วงเดือน ๕ จนถึงเดือน ๗ เหนือ ตรงกับเดือนกุมภาพันธ์ ถึง เดือนเมษายน หรือเดือนพฤษภาคมของทุกปี ปอยหลวงเป็นการฉลองถาวรวัตถุของวัด หรือสิ่งก่อสร้างที่ประชาชนช่วยกันทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่สาธารณะ ประเพณีปอยหลวงเป็นการทำบุญเพื่อเฉลิมฉลองศาสนสมบัติต่างๆ เพื่อให้เกิดอานิสงส์แก่ตนและครอบครัว ถือได้ว่าบุญกุศลแรง นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องแสดงถึงความสามัคคีกลมเกลียวของคณะสงฆ์และชาวบ้านนอกจากการฉลองที่ยิ่งใหญ่แล้วการทำบุญปอยหลวงนิยมทำบุญเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่ปู่ย่าตายาย หรือญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว สิ่งสำคัญอีกอย่างที่ได้จากการทำบุญงานปอยหลวงก็คือการแสดงความชื่นชมยินดีร่วมกัน เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินให้แก่คนในท้องถิ่นโดยการจัดมหรสพสมโภช เนื่องจากรานหลายปีถึงจะได้มีโอกาสจัดงานประเพณีปอยหลวง

๕. ประเพณีสงฆ์น้ำพระธาตุ

การสงฆ์น้ำพระธาตุ เป็นประเพณีที่ปฏิบัติสืบทอดกันมา เป็นการแสดงถึงความเคารพและศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา ซึ่งประเพณีสงฆ์น้ำพระธาตุในตำบลริมปิงนั้น แต่ละวัดจะจัดไม่พร้อมกัน

๖. ประเพณีลอยกระทง (ประเพณียี่เป็ง)

ยี่เป็ง คำว่า "ยี่" ในภาษาล้านนาหมายถึงเดือน ๒ ส่วนคำว่า "เป็ง" หมายถึง คคืนที่พระจันทร์เต็มดวง ดังนั้น ยี่เป็ง จึงหมายถึงวันเพ็ญเดือนยี่ ซึ่งตรงกับวันเพ็ญเดือนสิบสองของคนภาคกลาง พี่น้องชาวล้านนาจะนำกระทงใหญ่ที่วัดและกระทงเล็กส่วนตัวไปลอยในลำน้ำ พร้อมทั้งจุดถ้วยประทีป (การจุดผางปะตี๊บ) เพื่อบูชาพระรัตนตรัย และจุดโคมลอยปล่อยขึ้นสู่ท้องฟ้าเพื่อบูชาพระเกตุแก้วจุฬามณีบนสรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ นิยมประดับตกแต่งวัด บ้านเรือน ด้วยต้นกล้วย ต้นอ้อย ทำประตูปา ทางมะพร้าว ดอกไม้ ตุ๊ก ซ่อประทีป และชักโคมยี่เป็งแบบต่าง ๆ ขึ้นเป็นพุ่มบูชา ส่วนในช่วงกลางคืนจะจัดงานรื่นเริงประดับประดาด้วยแสงสีเสียง ขบวนแห่และการปล่อยโคมที่สวยงามตระการตา โดยเฉพาะการปล่อยโคมนั้นถือเป็นกิจกรรมสำคัญของงานบุญนี้ เพราะพี่น้องชาวล้านนาเชื่อว่า เปลวไฟในโคมที่ปล่อยขึ้นสู่ท้องฟ้านั้นเป็นสัญลักษณ์ของความรู้ ปัญญาและความปราดเปรื่อง และแสงสว่างที่ได้รับจากโคมจะช่วยให้ชีวิตพบเจอกับแสงสว่าง สามารถดำเนินชีวิตไปในทางที่ถูกต้อง

(๘.๓) ศิลปวัฒนธรรม ตำบลริมปิงมีศิลปวัฒนธรรมที่สำคัญ ดังนี้

๑. การฟ้อนเล็บ แต่เดิมเรียก "ฟ้อนเล็บ" ด้วยเห็นว่าเป็นการฟ้อนที่เป็นเอกลักษณ์ของ "คนเมือง" ซึ่งหมายถึงคนในถิ่นล้านนาที่มีเชื้อสายไทยวน (ไท-ยวน) และเนื่องจากการเป็นการแสดงที่มักปรากฏ ในขบวนแห่ครีวทานของวัดจึงมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า "ฟ้อนแห่ครีวทาน" ต่อมามีการสวมเล็บที่ทำด้วยทองเหลืองทั้ง ๘ นิ้ว (ยกเว้นนิ้วหัวแม่มือ) จึงได้ชื่อว่า "ฟ้อนเล็บ" การแต่งกายแต่เดิมจะนุ่งผ้าชิ้น

สวมเสื้อแขนยาวทรงกระบอกคอกลม หรือคอจีนผ่าอก แกล้งผมมวยโดยขมวดมวยด้านท้ายทอย ทัดดอกไม้ประเภทดอกเอื้อง จำปา กระดังงา หางหงส์ หรือลีลาวดี สวมเล็บทั้งแปดนิ้ว ต่อมา มีการ ดัดแปลงให้สวยงาม โดยประดับลูกไม้ หรือระบายที่คอเสื้อ ห่มสไบเฉียงจากบ่าซ้ายไปเอวขวาทับด้วยสังวาล ติดเข็มกลัด สวมกำไลข้อมือ กำไลเท้า แกล้งผมแบบญี่ปุ่น ทัดดอกไม้หรืออาจเพิ่มอุบะห้อยเพื่อความสวยงาม

๒. การติ๊กลองสะบัดชัย เป็นศิลปะการแสดงพื้นบ้านล้านนาอย่างหนึ่งซึ่งมักพบเห็นในขบวนแห่หรืองานแสดงศิลปะพื้นบ้าน มีลีลาในการตีมีลักษณะโลดโผน เร้าใจ มีการใช้อวัยวะหรือส่วนต่างๆของร่างกาย เช่น ศอก เข่า ศีรษะ ประกอบในการตีด้วย ทำให้การแสดงการติ๊กลองสะบัดชัยเป็นที่ประทับใจของผู้ที่ได้ชม จนเป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน ประวัติของกลองสะบัดชัยระบุว่าในสมัยก่อนนั้นมักลองชนิด ใช้ตีในการออกศึก ตีเรียกฝนฟ้าให้ตกต้องตามฤดูกาล หรือประกอบพิธีกรรมต่างๆ มีทำนองอยู่หลายทำนอง แล้วแต่ใช้ประกอบในงานหรือพิธี เช่น ทำนองออกศึก เป็นทำนองที่ใช้ตีเมื่อจะไปออกศึก เพื่อให้นักรบมีความฮึกเหิม เป็นการปลุกขวัญกำลังใจให้แก่ันกรบ ทำนองชนะศึก (เป็นทำนองที่นิยมตีกันในปัจจุบัน) ตีเมื่อรบชนะเป็นการตีเอาชัยชนะกลับเข้าเมือง นักรบจะแสดงท่าที่เป็นฮึกเหิมโดยใช้อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย ประกอบการตีด้วย ทำนองแปดหมื่นสี่พันพระธรรมชั้นดี และทำนองสูตรธรรม ใช้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ทำนองฝนแสนห่า ใช้ตีเรียกฟ้าฝนให้ตกต้องตามฤดูกาลปัจจุบันศิลปะการติ๊กลองสะบัดชัย เป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ได้นำชื่อเสียงทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านสู่ล้านนา และบทบาทของกลองสะบัดชัย จึงอยู่ในฐานะการแสดงในวัฒนธรรมล้านนาต่างๆ เช่น งานขันโตก งานพิธีต้อนรับแขกเมือง ขบวนแห่

๓. ดนตรีพื้นเมือง สะล้อ ซอ ซึง หมายถึง วงดนตรี ที่นำเอาเครื่องดนตรี ประเภทเครื่องสายของภาคเหนือ คือ ซึงสะล้อ และเครื่องประกอบจังหวะมาบรรเลงรวมกันเป็นวง ซึ่งเป็นที่นิยมกันมากในภาคเหนือ มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีอยู่เฉพาะในภาคเหนือตอนบนเท่านั้นถือว่าเป็นวงดนตรีพื้นบ้านของท้องถิ่น ล้านนา ชื่อเรียกของวงดนตรีบางครั้งเรียก วงสะล้อ ซอซึง บ้างก็เรียก วง ซึง สะล้อ คงจะเป็นเพราะวงสะล้อ ซอซึง ไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน ในการบรรเลง มีการนำเอาขลุ่ยพื้นเมือง (ขลุ่ยตาด) หรือปี่จุ่มมาบรรเลงร่วมด้วย บางครั้งมีการขับร้องเพลง (ซอ)ประกอบโดยใช้ทำนองเพลงพื้นเมือง

๔. การฟ้อนเจิง เป็นการร่ายรำตามกระบวนท่าตามแบบแผน ที่แสดงออกถึงศิลปะในการต่อสู้ของชาย ซึ่งทำรำนั้นมีทั้งท่าหลักและท่าที่ผู้รำแต่ละคน จะใช้ความสามารถเฉพาะตัว พลิกแพลงให้ดูสวยงาม ในระยะแรก ฟ้อนเจิง หมายถึงรวมเอาทั้งการฟ้อนประกอบอาวุธและไม่มีอาวุธ โดยเรียกลักษณะการฟ้อนตามนั้นคือ

ใช้ไม้ค้อน หรือไม้พลองประกอบการรำ เรียกว่า ฟ้อนเจิงไม้ค้อน

ใช้หอกประกอบการรำ เรียกว่า ฟ้อนเจิงหอก

ใช้ดาบประกอบการรำ เรียกว่า ฟ้อนเจิงดาบ

ใช้ลา คือดาบวงพระจันทร์ประกอบการรำ เรียกว่า ฟ้อนเจิงลา

ร่ายรำด้วยมือเปล่า เรียกว่า ฟ้อนเจิงมือ

ต่อมา คำว่าเจิง ในการฟ้อนประกอบอาวุธต่าง ๆ ได้กร่อนหายไป และเรียกการฟ้อนเจิงประกอบอาวุธต่าง ๆ ตามชื่อของอาวุธนั้น ๆ เช่น ฟ้อนไม้ค้อน ฟ้อนหอก ฟ้อนดาบ ฟ้อนลา และเรียกการรำในลีลาการต่อสู้ด้วยมือเปล่านี้ว่า ฟ้อนเจิง การฟ้อนเจิงประกอบอาวุธบางประเภทนั้น ในระยะหลังไม่ค่อยได้รับความนิยม แต่อาจพบอยู่บ้างในการพิธีพืชมงคล ส่วนการฟ้อนเจิงลาไม่ปรากฏว่ามีการฟ้อนให้เห็น การฟ้อนเจิงดาบนั้นได้รับความนิยมมาก ทั้งในการแสดงประกอบการติ๊กลองอย่างในขบวนแห่ครัวทานเข้าวัด และเป็นที่นิยมมากในการแสดงเชิงศิลป์วัฒนธรรมบนเวที สำหรับการฟ้อนเจิงมือ หรือฟ้อนเจิงนั้น จะมีลูกเล่นได้มากกว่าการฟ้อนประกอบอาวุธ เพราะคล่องตัวมากกว่าที่จะต้องแสดงการรำอาวุธควบคู่กับการฟ้อน การฟ้อนเจิงนี้ มักดำเนิน

ร่วมกับตบเบาผาบ หรือตบขนาบ คือการตบไปยังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อให้เกิดเสียงดัง การฟ้อนเจิงหรือ ฟ้อนรำแสดงลีลาประกอบการตบไปตามร่างกายดังกล่าว มักเรียกรวมกันว่า ตบเบาผาบฟ้อนเจิง และมักเป็นการเริ่มต้นก่อนที่จะมีการฟ้อนอาวุธ หรือกิจกรรมอื่นที่คล้ายคลึงกันการเรียนฟ้อนเจิงนั้น ผู้เรียนต้องหามือจั้น วนดี เป็นวันอุดมฤกษ์ ไปขอเรียนกับครูที่มีความสามารถ โดยต้องมีการขึ้นชั้นหรือ การจัดเครื่องคารวะ คือ กรวยดอกไม้ธูปเทียน พลู หมาก ข้าวเปลือก ข้าวสาร สุรา ผ้าขาว ผ้าแดง กล้วย อ้อย มะพร้าว และค่าครูตาม กำหนด ครูบางท่านอาจเสี่ยงทายโดยให้ผู้จะสมัครเป็นศิษย์นำไปคนละตัว ครูเจิงคือผู้สอนฟ้อนเจิงจะขีด วงกลมที่ลานบ้านแล้วเชือดคอไก่ และโยนลงในวงนั้น หากไก่ของผู้ใดตื่นออกไปตายนอกเขตวงกลม ก็คือว่ามี ครูไม่อนุญาตให้เรียน และหากเรียนจนสำเร็จแล้ว ครูเจิง อนุญาตให้นำวิชาไปใช้ได้เรียกว่าปลดชั้นตั้ง โดยทำ พิธียกชั้นตั้งคือพานเครื่องสักการะจากทั้งผีครู แจกธูปเทียนดอกไม้จากในพานให้แก่ศิษย์ เป็นเสร็จพิธี

๕. การฟ้อนยอง การฟ้อนยองเป็นศิลปวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาจากครั้งอดีต การฟ้อนยองเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายที่ต้องสอดรับกับดนตรีที่บรรเลง คนฟ้อนต้องได้รับการฝึกฝนจนชำนาญ ถือว่าเป็น การออกกำลังกายอย่างหนึ่ง ผู้ฟ้อนจะแต่งกายแบบกุลสตรีชาวลื้อเมืองยอง โดยสวมเสื้อแบบปกป้าย ผูกมัดชายข้าง นุ่งผ้าชิ้นลายน้ำไหล ต่อชายชิ้นสีเขียว โปกผ้าขาวเคียนรอบศีรษะเกล้าผมมวย และประดับด้วย เครื่องเงิน ทำฟ้อนยองประกอบด้วยท่าต่างๆ ๑๕ ท่า ดังนี้ ฆะภาคศักดิ์ศรี แม่ยิงจาวยอง จำฮัดยิ่งใหญ่ สิบ สองปันนา ฮักสาจำฮัด อินดูขุนนา จำฮัดตีเต้ หักปี่หักน่อง จาวยองหักกัน น้ำใจโยตีป้อมเปงฮงหน้า ไหว้ สาพระธาตุ หักสาความจริง ความดีตีปี่ ยอบเข้าไหว้สา

๖. การฟ้อนผีปู่ย่า การฟ้อนผีปู่ย่าเป็นประเพณีการเลี้ยงผีบรรพบุรุษ โดยมีดนตรี ประโคมให้ผีได้ฟ้อนรำ โดยจะประกอบ พิธีตั้งแต่ช่วงเดือนห้าเหนือหรือประมาณเดือนกุมภาพันธ์ไปจนย่างเข้า ฤดูฝน ประเพณีนี้มีอยู่หลายที่หลายแห่ง ในภาคเหนือ เป็นประเพณีที่บ่งบอกว่ามีที่มาจากความเชื่อความ ศรัทธาต่อผีบรรพบุรุษแบบดั้งเดิม การนับถือผีปู่ย่ามีด้วยกัน ๒ ชนิดคือ ผีผดและผีเม็ง ซึ่งเป็นการนับถือของแต่ ละวงศ์ตระกูล และบาง ตระกูลที่มีผู้นับถือต่างมาแต่งงานร่วมวงศ์กัน เกิดการผสมผสานความเชื่อความนับถือผี ก็จะใช้เรียกตระกูลว่า “ผีผด ซอนเม็ง” แรกเริ่มเดิมทีดนตรีที่ใช้ประโคมระหว่างพิธีให้ผีได้เต้นได้ฟ้อนนั้น เป็น ดนตรีพื้นบ้านธรรมดาที่พอจะ หาได้ในท้องถิ่น แต่ภายหลังเมื่อวงดนตรีปี่พาทย์แพร่หลายจากเมืองใหญ่จึงค่อย มีการนำวงปี่พาทย์มาประโคม ในประเพณีการฟ้อนผีปู่ย่า ด้วยปี่พาทย์เป็นดนตรีสำหรับพิธีกรรมศาสนาและรัฐ พิธี ไม่ใช่เครื่องดนตรีของ ชาวบ้าน ทางถิ่นล้านนามีเครื่องดนตรีปี่อยู่เดิมแล้วคือ ปี่ขอหรือปี่จุ่ม ส่วน “แน” หรือ “ปี่สรโน” เป็นดนตรีแบบ อินเดีย ผ่านทางลังกาและมอญเข้ามา เป็นเครื่องดนตรีประโคมในพิธีกรรมทาง ศาสนา ส่วนฆ้องเป็นเครื่องดนตรี ศักดิ์สิทธิ์ของชนชั้นสูงในความเชื่อของชาวอุษาคเนย์ เมื่อมีการนำปี่สรโนและ ฆ้องมาผสมผสานร่วมวงจึงเกิดวงดนตรีปี่พาทย์ขึ้น โดยมีทั้งปี่พาทย์มอญ พม่า ล้านนา ไทย ลาว เขมร ชาว วง ปี่พาทย์ที่ใช้ประโคมในการฟ้อนผีผดผีเม็งนั้นเรียกกันว่า “วงปาด” เป็นดนตรีมอญแบบเมืองเหนือ ซึ่งจะมี แพร่หลายในเขตแดนที่เคยรับอิทธิพลของมอญหรือเม็ง เช่น เขตแดนนครหรือลำปาง ทรินุกูลไชยหรือลำพูน การนับถือผีปู่ย่าจะมีการแบ่งลำดับชั้นของตระกูลในประเพณีการฟ้อน ดังนี้

๑. ม้าขี่ บางที่เรียกว่า “ที่นั่ง” คือ ผู้ทำหน้าที่คนทรงผีบรรพบุรุษ ม้าขี่ส่วนมากจะเป็นผู้หญิงมี อายุ ประมาณยี่สิบปีขึ้นไป ไม่จำเป็นต้องเป็นหญิงสูงอายุ ผีปู่ย่าจะมีม้าขี่เฉพาะของตนเอง ม้าขี่ที่เป็นชายมีบ้าง แต่ไม่มากนัก

๒. ความญ คือ ผู้ปรนนิบัติรับใช้ผีปู้ย่า ทำหน้าที่แต่งองค์ทรงเครื่อง จัดหาน้ำดื่ม สุรา หมาก เมียง ตามที่ เจ้าเรียกหา และเมื่อผีปู้ย่าได้รับเชิญไปร่วมงานพื่อนที่อื่น ความญจะคอยติดตามไปด้วยกับม้าขี่ ผู้รับหน้าที่ความญคือฝ่ายหญิงในตระกูลนั้น

๓. กำล้ง หมายถึง กำล้งแรงงานและกำล้งทรัพย์ ซึ่งวงศ์ตระกูลสามารถระดมกำล้งได้ มักจะเป็น ลูกหลานเพศชายคอยทำหน้าที่ต่าง ๆ เช่น ปลูกสร้างผามหรือปะรำพิธี ตักน้ำ ผ่าฝืน ยกสำรับอาหาร ขนข้าว ของเครื่องใช้ เป็นต้น

๔. ผีหรือเจ้ารับเชิญ ส่วนใหญ่จะเป็นผีที่เคยพื่อนร่วมผามกันมานานจนสนิทชิดเชื้อหรือเป็น ความคุ้นเคยของญาติพี่น้องที่เรียกว่า “เต็งกัน” หรือ “ถึงกัน” นั้นเอง

(๘.๓) ภาษา ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลริมปิงจะใช้ภาษาไทยกลางในการติดต่อสื่อสารอย่างเป็นทางการ และมีภาษาพูดดั้งเดิมเรียกว่า ภาษาเมือง ซึ่งเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะของชาวล้านนา ในการติดต่อสื่อสารกันอย่างไม่เป็นทางการ และในบางหมู่บ้านจะมีภาษาไทลื้อ ภาษายองเป็นภาษาพูดเพิ่มอีกหนึ่ง ภาษา

